

σώματος του σπειρῶν τὸ στέλεχος καὶ τῶν ὑψηλοτά-
των δένδρων, ἐνεδρεύει ἐπὶ πολὺ εἰς τοιαύτην κατὰ-
στασιν, περιμένων μεθ' ὑπομονῆς τὴν πάροδον λείας,
τὴν ὁποῖαν θέλων νὰ προσβάλλῃ εὐκολώτερον, ἐὰν ἀ-
παιτεῖται νὰ πηδήσῃ εἰς δένδρον μακρὰν αὐτοῦ κείμε-
νον, τυλίσσει τὴν οὐράν του περὶ τινὰ κλάδον καὶ
κρεμῶν τὸ πρόμηκες αὐτοῦ σώμα ἐναέριον ἐπὶ τοῦ
κοίλου τούτου, ταλαντεύεται πρῶτον, ἔπειτα σφενδο-
νιζόμενος αἶφνης, χύνεται μὲ ταχύτητα θέλους κατὰ
τοῦ θύματος του, ἢ ἐπὶ τοῦ δένδρου εἰς ὃ θέλει νὰ
προσκολληθῇ.

Διακρίνων ὁ Βόας ἐπικίνδυνόν τινα ἐχθρὸν, δὲν ἀρ-
χεται τῆς μάχης διὰ τῶν ὀδόντων του, μάχης ἀσυμ-
φόρου καὶ ἐπιβλαβοῦς δι' αὐτόν, ἀλλὰ χύνεται αἶφνης
μετὰ τοσαύτης ταχύτητος κατὰ τοῦ θύματος, ὥστε
μετὰ ἓνα μόνον κτύπον, μίαν κραυγὴν, τὸ δῦστηνον
ζῶον περικλείεται ἐν ἀκαρεῖ ἐντὸς τῶν σπειρῶν του,
συσφιγγόμενον διὰ τοσούτων ἐλιγμῶν καὶ μετὰ το-
σαύτης ἰσχύος, ὥστε δὲν δύναται μήτε νὰ διαφύγῃ,
μήτε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἀμυντήρια αὐτοῦ ὄργανα.
αἰσθανόμενον δὲ τὰ ὅττ' αὐτοῦ τρίζοντα ὑπὸ τὰς τυ-
λώδεις σπείρας τοῦ δράκοντος, καὶ τοὺς πολλαπλα-
σιαζομένους αὐτοῦ ἀγῶνας, χάνει μετ' ὀλίγον πᾶσαν
πνοὴν καὶ πᾶν σθένος.

Ἐὰν ὁ ὄγκος τοῦ ἐκπνεύσαντος ζώου διὰ τὸ μέγεθος
του δὲν δύναται νὰ καταρρορηθῇ ὑπὸ τοῦ Βόα, μ' ὁ-
λον τὸ τεράστιον τοῦ στόματός του μέγεθος, τῆς εὐ-
κολίας δι' ἧς μεγαθυνέται κατὰ βούλησιν, καὶ τῆς
παρατάσεως καὶ διαστολῆς ἧς ἅπαν αὐτοῦ τὸ σῶμα
εἶναι ἐπιδεκτικόν, ἐξακολουθεῖ νὰ θλίβῃ ἐτι τὴν ψυ-
χορράγουσαν λείαν του, συντρίβων τὰ συμπαγέστερα
αὐτῆς μέρη. Ἐὰν ὁμως δὲν δύναται νὰ τὰ θραύσῃ
μετ' εὐκολίας τὴν οὐρὴν συγκυλιζόμενος εἰς μέγα τι δέν-
δρον τοῦ ὁποίου τὸ στέλεχος περιτυλίττει κατεσπευ-
νως διὰ τῶν σπειρῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ
τοῦ στελέχους ἔθισε προηγουμένως τὴν λείαν του,
ἔπειτα συσφίγγων ἀμφότερα διὰ τῶν ἰσχυρῶν δεσμῶν
του, καὶ διπλασιάζων τὰς ἀκαταπαύτως πιεζούσας
δυνάμεις του, ἀλέθει οὕτως εἰπεῖν, τὸ σῶμα τοῦ ζώου,
τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐθυτίσεν.

Αποδόσας λοιπὸν εἰς τὴν λείαν αὐτοῦ τὴν ἀνάγκαν
καὶ εὐκαμψίαν, ἀρχεται νὰ τὴν μὲν κύνῃ ἵνα ἐλκτ-
τώσῃ τὸν ὄγκον τῆς· ἔπειτα διαδρέχει αὐτὴν διὰ τοῦ
σιέλου του, ἢ δι' ὑγροῦ τινος σιελώδους τὸ ὁποῖον δια-
χέει ἐν ἀφθονίᾳ. Αποπετρώνει, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῶν
ἐλιγμῶν τῶν σπειρῶν του, τὴν ἀμορρον ταύτην μά-
ζαν, τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ καταστρεφέν πλέον μίγμυ
συγκεχυμένων σκρίων ἀπαλῶν καὶ κατασυντετριμμέ-
νων ὀστέων. Τότε ἐλκύων αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμόρρου κε-
φαλῆς πρὸς τὸ στόμα του ὁ ὄρις, τὴν καταβιβάζει
δι' ἰσχυρᾶς καὶ ἐνδεδυστοῦς εἰσπνοῆς. Συμψαίνει ὁμως
κάποτε, μ' ὅλην τὴν προπαρασκευαστικὴν ταύτην ἐρ-
γασίαν, τὸ ζῶον νὰ ᾔναι τόσον ὀγκώδες, ὥστε νὰ μὴ
δύναται νὰ καταρρορηθῇ ὁλόκληρον, καὶ τότε πρέπει
νὰ χωνευθῇ πρῶτον ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἢ εἰσελθού-
σα τροφή, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσελθῇ το ὑπόλοιπον αὐ-
τῆς μέρος. Πολλάκις ὁμως περιηγηταὶ ἀπήντησαν τὸν
Βόα, ἔχοντα ἀνοικτὸν τὸ τεράστιον αὐτοῦ στόμα πλή-
ρη τροφῆς ἡμιβιβρωθείσης, ἐξαπλωμένον κατὰ γῆς
καὶ εἰς εἶδος ἀδρανείας καὶ γαρκώσεως· βεβουλισμένον

ἥτις πάντοτε σχεδὸν ἀκολουθεῖ τὴν πέψιν τοῦ θύ-
του.

Ο ΣΙΡ ΓΥΛΦΟΡ ΚΟΜΠΑΝΣ.

(Περὶ εὐργου ἀνέχδοτον).

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὴν Εὐρώπην ἄπασιν ἐτάρατ-
τον τὰ ἔκτακτα καὶ δυστυχῆ καὶ αἰματηρὰ τοῦ κ-
σμου συμβάντα, δηλαδὴ πρὸ ὀλίγων εἰσέτι μηνῶν, ἐ-
Ἀγγλία, ὅπου τὰ πάντα ἔμειναν ἀτάραχα καὶ εἰρηνικὰ,
τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ ἐπησχόλησεν ὁ θάνατος
ξενотρόπου καὶ παραδόξου τινος Ἀγγλου, τοῦ Σιρ Γυλ-
φὸρ Κόμπανς, ἀποβιώσαντος ἐσχάτως, δηλαδὴ κατὰ
τὸ παρελθόν ἔτος.

Ὁ Σιρ οὗτος, τὸ ἐπάγγελμα βυρσοδέψης εἰς τὴν ἐπα-
ρχικὴν πόλιν Δέβρυ, κατακλιθεὶς ἐν ἐσπέρᾳ πτωχῷ,
ἐξύπνησε τὴν ἐπιούσαν ἐκτομυριοῦχος. Εἰς τὰς ἰνδὴς
εἶχεν ἀποβιώσει θεοῦ του τις, κτησάμενος ἀμέτρητον
λιτρῶν στερλινῶν κατάστασιν, εἰς ὃν ἔδοξεν, ἐξ ὧν
του τῶν συγγενῶν, νὰ προτιμηθῇ τὸν Γυλφὸρδον, διότι
ἦτον παραβλῶψ, ἐνθ' οἱ ἄλλοι εἶχον ὑγεῖα τὴν ὄρασιν,
καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ κληρονόμον ὅλης του τῆς περιουσίας.
Ὁ εὐτυχὴς Γυλφὸρ κατ' ἀρχὰς μὲν διηγεῖ τὸν πρόνιμον
καὶ τακτικόν. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἀπειρε-
πλοῦτη τῷ ἐσκότισαν τὸν νοῦν καὶ πρῶτον πάθος, ὅπου
ἐγέννησεν ἦτο τὸ πάθος τῆς μουσικῆς. Τὸ μελόδραμα
δὲν εἶχεν ἄλλον ἐνθερμότερον ἀκροατὴν καὶ αἱ τρα-
γωδῆστριαι γενναιότερον ἄλλον Μηκήναν. Ὅταν εἰ-
τινα αὐτῶν ἔστειλε δῶρα, τὰ δῶρα ταῦτα ἦσαν βα-
σιλικὰ. Πλὴν ἀγχοῖνον θέατρον, ὅπου πᾶς τις ἡδύ-
νατο νὰ ἐντέρπεται ἴσα μὲ αὐτὸν ἀπὸ τοὺς λαριγγι-
σμοὺς τῶν πρωταγωνιστριῶν, καὶ νὰ χειροκροτῇ ὀχι-
μετριώτερον αὐτοῦ, τῷ ἐφάνη πρᾶγμα ὀχληρὸν, χυδαῖον.
Οἰκοδομῇ λοιπὸν εἰς Δέβρυ ἰδίον θέατρον, φέρει ὀρχή-
στραν, συκκιμένην ἀπὸ ἐξήκοντα μουσικοῦς καὶ
προσκαλεῖ εἰς αὐτὸ πλήρη ἐταιρίαν μελωδῶν. Ὅλον τὸ
θέατρον εἶχεν ἓνα μόνον θεωρεῖν, καὶ εἰς αὐτὸ καθή-
μενος ὁ Ἀγγλὸς μας ἤλινε μόνος, ἔχειροκροτεῖ μόνος,
ἐθαύμαζε μόνος, ἀνεκάλει κατ' ἀρίσκειαν ἐπὶ τῆς σκη-
νῆς τοὺς ὑποκριτὰς μόνος. Βύκολον νὰ συμπεράνῃ τις
ὀλοκλήρου θεάτρου. Ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ δὲν εἶχεν
ὅρια, ἀλλ' ὁ Σιρ Κόμπανς δὲν εἰσῆγγχε κανένα εἰς τὰ
ἔδωτα τοῦ θεάτρου του, οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀντιβασιλέα,
ὅστις ἐπαινηθεὶς ἐζήτησε νὰ τὸ ἰδῇ.

Μεταξὺ τῶν τραγωδιστριῶν, ὅσαι κατὰ καιρὸν ἐφά-
νηται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου του, μίαι τις ἐξόχως
ἔτρωσε τὴν καρδίαν τοῦ Σιρ Κόμπανς, ὅστις καὶ εἰς
τοῦτο ἐφάνη ἀλλόκοτος καὶ ἐκκεντρικός. Ἡ Ἀφροδίτη
του εἶχε ῥίνα τρομερὰν καὶ στόμα τρομερώτερον.

Ὁ Σιρ Κόμπανς διαλύει τὸ θέατρόν του καὶ μετὰ
τῆς ἐρωμένης του κλείεται κατὰμονος εἰς τὴν ἐξοχὴν
του. Αὐτοῦ προσκαλεῖ καλλιτέχνην νὰ κατασκευάσῃ
διὸ προτομὰς καὶ ἓνα ἀνδριάντα τῆς τραγωδιστρίας,
συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ ῥίψῃ κάλυμμά τι μόνον ἐπὶ τοῦ
στόματος τῆς γυναικός. Ὅταν ὁ γλύπτης ἐτελείωσεν
καὶ ἐπῆγε τὰ παραγγελλόμενα, ὁ παρὰδοξος Ἀγγλὸς
δὲν τὰ ᾔησε καὶ πληρώων εἰς τὸν τεχνίτην τὴν συμ-
πεφωνημένην τιμὴν, τὰ συντρίβει καὶ πέρνων τὴν

ἐρωμένην του μεταβαίνει εἰς Ἰταλίαν διὰ νὰ τὰ παρα-
γείλῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ καλλιτέχνας.

Ὁ ἀνδριάς καὶ αἱ προτομαὶ γίνονται κατὰ τὴν ἀρέ-
σκειαν τοῦ Κόμπανς, ὅς τις λαβὼν μὲν αὐτάς, ἀρήσας
δὲ τὴν πρωτότυπον ἐρωμένην του, ἐπέστρεψεν εἰς Δέβρου
ὅπου κλεισθεὶς εἰς τὰ οἰκήματά του μὲ τὰς προτομάς
καὶ τὸν ἀνδριάντα, καὶ προσλαβὼν σύντροφον ἕνα
πίθηκα, ἔζησε μεμονωμένος τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του,
ἀφείς πάντοτε, μετὰ θάνατον, ὅχι μικρὰν κατάστασιν
εἰς τοὺς κληρονόμους του, οὔτινες, τὰ μὲν ἀγάλματα
ἐῤῥιψαν ἀπειροκαλῶς εἰς τινὰ γωνίαν, τὸν δὲ πύθηκα
ἐπώλησαν ἀσεβῶς εἰς τὸ Β. θηριοτροφεῖον τοῦ Λονδί-
νου.

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ.

Ἡ ἐφημερίς τῆς Βουλωνίας ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως
εἰδοποίησιν, δι' ἧς κυρία τις Ἀγγλὶς νέα καὶ πλουσία,
ἐζήτει σύζυγον, ὅς τις νὰ ᾖ νεός, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα,
εὐήδης, καὶ νὰ μὴν εἶναι ψυχρὸς οὐδὲ ζηλότυπος. Δύ-
σκολον εἶναι νὰ ἔχῃ τις ὅλα τὰ καλὰ ἐνταυτῷ, ὡς
λέγει ὁ Λαφοντέν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φαίνεται ὅτι εὐρέθη
νέος τις προικισμένος δι' ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων ὑπὸ
τῆς Ἀγγλίδος πλεονεκτημάτων. Ἦδη δὲ ἡ αὐτὴ ἐφη-
μερίς δημοσιεύει τὴν συνέχειαν καὶ λύσιν τοῦ συμβάν-
τος τούτου ὡς ἐξῆς.

« Ἡ εὐμορφὸς ἄγνωστος, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύσα-
μεν εἰδοποίησιν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον μας, εὗρεν
εὐτυχῶς ὅ,τι ἐζήτει, σύζυγον ὑψηλόν, εὐμορφον καὶ μὲ
καλοὺς τρόπους καὶ ἤθη. Ὁ εὐτυχὴς οὗτος θνητὸς εἶναι
ὑπάλληλος ἐνὸς ἐμπόρου, σταλεὶς εἰς Βουλωνίαν, ὅστις
παρήτησε τὸ ἔργον του ἐπ' ἐλπίδι νὰ νυμφεῖται τὰς
10,000 λίρας στερλίνας τοῦ εισοδήματος τῆς Ἀγγλί-
δος. Παρουσιάσθη λοιπὸν μὲ τὸ σημεῖον τῆς συνεννοή-
σεως, δηλαδὴ μὲ γαρύφυλλον εἰς τὴν *θηλειάν*, εἰς
τράπεζαν ξενοδοχείου, ὑποδειχθέντος ὑπὸ τοῦ ἐπιτε-
τραμμένου τὴν ὑψηλὴν ταύτην διαπραγματεύσειν μεσί-
του. Ἡ κυρία, ἥτις ἐγεύετο εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν,
εὗρε τὸν νέον τῆς ἀρεσκείας τῆς, τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν
νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ βλέπουσα ὅτι ἐξέπλη-
ρου ὅλους τοὺς ἀπαιτουμένους ὅρους τῷ ἔδωκε συνέν-
τευξιν εἰς ἄλλην τινὰ πόλιν, ἵνα διαπραγματευθῶσι
τὴν ὑπόθεσιν τελειωτικῶς. Ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν ἐκ
τῆς Βουλωνίας καὶ θεβαίως συνεζεύχθησαν κατὰ τὴν
ῥῆσιν ταύτην.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἔμπορος Τοῦρκος
ἀπέβαλε βαλάντιον περιέχον διακόσια χρυσὰ νομίσματα
διακρύψε δὲ δημοσίᾳ τὸ συμβάν καὶ ὑπεσχέθη τὸ ἡ-
μισυ εἰς τὸν ὅστις τὸ εὕροι. Ναυτὴς τις παρουσιάζε-
ται, καὶ προτείνει ν' ἀποδώσῃ τὸ βαλάντιον ὑπὸ τὸν
διακρυφθέντα ὄρον. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος διὰ νὰ ὑπεκφύ-
γῃ τὴν ὑπόσχασίν του, λέγει ὅτι τὸ βαλάντιον περιεῖχε
μετὰ των διακοσίων νομισμάτων καὶ σμάραγδον μεγα-
στῆς ἀξίας, ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀποδώσῃ ὁ ναύτης ἂν
ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ ἡμισυ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ. — Οὗ-
τος δὲ ἐπικαλεῖται τὸν Οὐρανὸν καὶ τὸν Προφήτην
μάρτυρας, ὅτι δὲν εὗρε τὸ σμάραγδον — Ὡς ἡγήθη δὲ
μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τοῦ Καδὴ εἰς τὸν μέγαν Βε-
ζύρην Χερσὸν, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον « Τὸ

βαλάντιον τὸ ὁποῖον ἔχασες, ἐκτὸς διακοσίων φλωρίων
περιεῖχε κ' ἕνα πολύτιμον σμάραγδον. Ὁ ναύτης δια-
μαρτύρεται ὅτι τὸ βαλάντιον τὸ ὁποῖον εὗρε περιεῖχε
μόνα τὰ διακόσια φλωρία — Εἶναι ἄρα φανερόν ὅτι τὸ
βαλάντιον αὐτὸ καὶ ὁ χρυσὸς τὸν ὁποῖον περιεῖχε, δὲν
εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς διακρυφείας σου. Διὰ νὰ μὴ
συμβῇ ἀπάτη, φρόντισε ν' ἀναγγείλῃς διὰ τοῦ κήρυκος
περὶ τῆς εὑρέσεως βαλαντίου περιέχοντος διακόσια
φλωρία κ' ἕνα σμάραγδον — Ὁ ναύτης δὲ θὰ κρατήσῃ
ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸν εὐρεθέντα χρυσόν, καὶ ἂν
ὅστις τὸν ἔχασε δὲν παρουσιασθῇ κατὰ τὸν καιρὸν
τούτον, θὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ κτήμα.

Ὁ παίκτης τοῦ δάσου. — Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ
Κανταβερίου ἀπαντᾷ ποτὲ ἐντὸς τοῦ δάσου, ὅπερ συ-
χνάκις διέβαινε, ἄνδρα καθήμενον κατὰ γῆς ἔχοντα
πρὸ αὐτοῦ ἀθάκιον ζατρίκιον καὶ διακείμενον ἐν βα-
οῖᾳ σέφει — « Τί κάμνεις αὐτοῦ φίλε μου; — Ἄγιε
δέσποτα! παίζω τὸ ζατρίκιον. — Καὶ πῶς! παίζεις
μόνος σου τὸ ζατρίκιον; — Ὅχι ἄγιε δέσποτα παίζω
μὲ τὸν Θεόν. — Μὲ τὸν Θεόν! πρέπει νὰ σοὶ κοστίζῃ
πολλὰ ὀλίγον ὅταν χάνῃς. — Ὅμως, ἄγιε δέσποτα! νὰ μὲ
συγχωρήσετε, παίζομεν ἀκριβὰ κ' ἐγὼ πληρώνω ἕως
εἰς τὸ λεπτόν. Περιμένετε μίαν στιγμὴν . . . ἴσως
μοῦ φέρετε εὐτυχίαν. Ἐχὼ σήμερον ἕνα φρικτὸν κα-
τατρεγμὸν . . . Ἄνά! Νά με, εἰμαι ἐσέκ-
ματ — » Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας,
ὁ δὲ παίκτης σὺρει μετὰ μεγίστης ψυχρότητος ἐκ
τοῦ κλῆπου αὐτοῦ τριακόνητα γυνίνας, καὶ τὰς προσ-
φέρει εἰς τὸν κληρικόν. — Ἄγιε δέσποτα! ὅταν χάνω,
ὁ Θεὸς στέλλει πάντοτε κανένα διὰ νὰ λάβῃ ὅ,τι τῷ
ἀνήκει· οἱ πτωχοὶ εἶναι οἱ θησαυροφυλάκες του. Μὴ
διστάζετε ποσῶς νὰ λάβετε τὰ χρήματ' αὐτά καὶ νὰ
τοὺς τὰ μοιράσετε. Εἶναι τὸ κέρδος των εἰς αὐτὸ τὸ
παιγνίδι. — Μάτην δ' ἀντίστη ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἰς τοῦ
ἀνθρώπου τὰς ἐνστάσεις. Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ κληρικὸς
περὶ πάλιν διὰ τοῦ αὐτοῦ δάσου, καὶ βλέπει πάλιν
τὸν παίκτην εἰς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἐργασίαν.
Οὗτος δὲ ἄμα τὸν εἶδε τὸν προσκαλεῖ νὰ πλησιάσῃ.
« Ἄγιε δέσποτα! ἔχω ἕνα φρικτὸν χάσιμον ἀπὸ τὴν
ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ μας, ἀλλὰ, κρατῶ μίαν καλὴν
ἐλπίδα. Εἰς τὴν πίστιν μου, νὰ ὁ καλὸς Θεὸς ἐσέκ-
έματ. — Λοιπὸν! λέγει ὁ ἀρχιεπίσκοπος, τίς θὰ σέ
πληρώσῃ; Καθὼς φαίνεται, σεις ἄγιε δέσποτα! ἔ-
παίζα τριακοσίας γυνίνας, καὶ ὁ εὐλογημένος ὁ Θεὸς μοῦ
στέλλει πάντοτε, ὅταν κερδίζω, ἕναν ὅστις πληρώνει
ἐπίτηι ἀκριβῶς, καθὼς κάμνω κ' ἐγὼ ὅταν χάνω.
Ἐχὼ μάλιστα εἰς τὸ δάσος αὐτὸ μερικὸς φίλους οἱ
οποῖοι ἡμποροῦν νὰ σοὶ τὸ ἐπιβεβαιώσουν, ἂν δὲν
θελήσῃς νὰ μὲ πιστεύσῃς εἰς τὸν λόγον μου. Ὁ κλη-
ρικὸς ἐννοεῖται ὅτι, ἡναγκάσθη νὰ πληρώσῃ, κ' ἐπλή-
ρωσε χωρὶς νὰ προσκληθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῷ δάσει φίλων.

— Παρατηρήθη ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Συμμα-
χίας (Ligue) ἅπαντες οἱ πρῶτοι αὐτῆς ἀρχηγοὶ κα-
θολικοὶ ἢ διαμαρτυρούμενοι ἐτελεύτησαν δι' ἀπεικταίῳ
θανάτου. Ἐρρίκος ὁ Β'. πληγείς τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ
δόρατος. Κάρολος ὁ Θ'. ἐμέσων αἷμα. Ἐρρίκος ὁ Γ'.

καὶ Ἀ'. δολοφονηθέντες. Ἀντώνιος, ὁ Βουρβῶνος βασι-
λεὺς τῆς Ναβάρρας τραυματισθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν
τῆς Ρουένης, ἀφοῦ οἱ χειρουργοὶ ἔδωσαν τὸ τραῦμά του,
ὅπερ ἐν τούτοις δὲν ἦτο θανάσιμον, ἀπέθανε μὴ δυνά-
μεις νὰ καταβάλῃ τὸ διὰ τὴν νεάνίδα Ρουέταν πάθος
του. Ὁ Φραγκίσκος κόμης δ' Ἑγγιέν ἀπέθανε βληθεὶς
ὑπὸ κίβωτιου πεσόντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐνῷ κύθυ-
μαι μετὰ τῶν εὐνοουμένων αὐτοῦ εἰς τὸν πύργον τῆς
Ρόχ-Γυόνης. Ἑρρίκος ὁ Βουρβῶνος μαρκίσσιος δὲ Βαπρεὺ
καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν τῇ θήρᾳ. Λουδοβίκος Ἀ'.
πρίγγιψ Κοנדὲ, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μοντεσκιού
μετὰ τὴν μάχην τῆς Ζαρνάκης. Ἑρρίκος Α'. πρίγγιψ
Κοנדὲ δηλητηριασθεὶς εἰς Σαινζανδανζελώ. Ὁ στρατάρ-
χος δὲ Σαινδανδρὲ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βοδίνου μετὰ
τὴν μάχην τῆς Δρεΐξης (Dreux). Φραγκίσκος Κλέζης
φονευθεὶς ἐκ συμβάματος εἰς τὴν αὐτὴν μάχην ἀπὸ
τὸν στενώτερον φίλον του. Φραγκίσκος Γύζης δολοφο-
νηθεὶς ὑπὸ Ἰωάννου Πολτρώτου δὲ Μέρη κατὰ τὴν
πολιορκίαν τῆς Λύρηλίας. Ἑρρίκος Γύζης καὶ ὁ Καρδι-
νάλης Γύζης δολοφονηθέντες δι' ἐγχειριδίου εἰς Βλουά,
κατὰ προσταγὴν Ἑρρίκου τοῦ Γ'. Ὁ Καρδινάλης Λορ-
ραίνης δηλητηριασθεὶς εἰς Ἀδινιῶνα ὑπὸ μοναχοῦ. Ὁ
καρδινάλης Σιατολιών, εἰς Ἀμπτόν παρὰ τοῦ θαλαμη-
πόλου του. Ὁ Ναύαρχος Κολυνὺ σφαγιασθεὶς τὴν νύκτα
τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου. Ὁ Ναύαρχος Βελλιαρδραγκακίος
αἰχμαλώτος τῶν Ἰσπανῶν φονευθεὶς δι' ἐγχειριδίου
κατὰ δ. αταγὴν τοῦ Κοντρέρα γενικοῦ ἐπιτρόπου. Ἐκ
τῶν πέντε ἀδελφῶν Ζοαγέσσων, ὁ Ἄννας καὶ Κλαύδιος
ἐφονεύθησαν ἀναξίως ὑπὸ τῶν λοχαγῶν Βορδαίου καὶ
Δεσσαντιέρου εἰς τὴν μάχην τοῦ Κοντράσσου, ὁ Γεώρ-
γιος εὐρέθη νεκρὸς ἐξ ἀποπληξίας εἰς τὴν κλίνην τὴν
παρχμονὴν τῶν γάμων του, Ἀντώνιος ὁ Σκηπίων ἐπνί-
γη εἰς τὸν ποταμὸν Τάρονον μετὰ τὴν μάχην τῆς
Βιλλνέζης, καὶ ὁ Ἑρρίκος πατρικίος καὶ στρατάρχης ἐτε-
λεύτησε καπουκίνος.

Κεκλημένοι· ἐν ἐσπέρας εἰς συνέντευξιν πολὺ μυ-
στηριώδῃ ὁ λόρδος Σταίρης ἐμπιστεύεται νὰ τὸν ὀδη-
γήσωσι δι' ὁδοῦ σχεδὸν ἐρήμου· ὁ ὀδηγὸς του σταμα-
τήσας εἰς τὸν θύραν μικρᾶς ἀρχαίας οἰκίας ἀνοίγει
αὐτὴν, εἰσέρχεται μετὰ τοῦ λόρδου καὶ τὴν κλείει ἔπει-
τα, δεικνύει αὐτῷ κλίμακα, ἣν ὁ λόρδος ἀναβαίνει
μετὰ δισταγμοῦ ἀγνοῶν ἂν ἡ λίσσις τῆς σκηνῆς ταύτης
θὰ ἦτον ἐρωτική τις τύχη ἢ ὑπόθεσις κινδυνώδης.
Ἀλλ' ἀτρόμητος αὐτὸς, κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς τὸ ξίφος,
καὶ διὰ τῆς ἄλλης πιστόλιον φθάνει ἐντὸς θαλάμου
πενιχρὰ φέροντος ἐπιπλα καὶ μελαγχολικὴν παρεχομέ-
νου τὴν θέαν, διότι ἐρωτίζετο ὑπὸ λύχνου τινος ἐπι-
ταφίου τὸ εἶδος. Ἐκεῖ βλέπει ἐπὶ κλίνης τῆς ὁποίας
φωνὴ τρέμουσιν τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναστῇ τὰ πρὸς
πιτάσματα· γέροντα, ἢ μᾶλλον εἶδος φαντάσματος
πρὸς πολλοῦ ὥς ἀρτισθέντα, ἀτινα ὅμως καλίστων τὸν
λόρδον Σταίρηνα κύριον πολλῶν καὶ πολυτίμων γαιῶν.
Τίς δὲ ἦτον ὁ ἄγνωστος αὐτὸς εὐαγγέτης; Ἦτον ὁ πρό-
καππὸς του τεθνηκὸς, ὥς ἐνομίζετο, πρὸ πολλῶν ἐτῶν,
ἡλικίαν δ' ἔχων ἥδη ἑκατὸν δεκα-τεσσάρων ἐτῶν, καὶ
συλλέγων τὰ λείψανα τῶν δυνάμεων του διὰ νὰ ὁμι-
λήσῃ εἰς τὸν ἑαυτοῦ. «Ἡ αἰτία, εἶπεν, ἦτις μ'

«ἠνάγκαζε νὰ κρυθῶ εἶναι ἡ τρομερὰ ἐκδίκησίμου κατὰ
«Καρλόλου τοῦ Α'. ὅς, διεφθίρει καὶ κατέστησε δυστυχῆ
«ἡμῶν τῶν συγγενῶν μου. Ἀνωρελὲς νὰ σοὶ διηγηθῶ
«τῶρα, ὅποια μέσχα πολυζήτητα καὶ κινδυνώδη μετεχει-
«ρίσθην μέχρις οὗ ἱκανοποιήτω τὴν ἀντιπάθειάν μου,
«δι' ἣν παρὰ τὰ μετενόησα . . . Ἀρκέσθητι μανθάνων
«τὴν σιγὴν ταύτην διὰ νὰ μὲ βδελυχθῇς, ὅσον κ' ἐγὼ
«αὐτὸς βδελύττομαι ἑμαυτὸν, ὅτι ὁ δῆμιος Καρόλου
«τοῦ Α', ὁ φανὴς ὑπὸ προσωπεῖον ἐπὶ τοῦ ἱερύματος
«ἦτον. . . ὁ ἀνάξιος προπάππος σου, Σίρ Γεώργιος
«Σταίρης.»

Τὸ 1777, νέοι τινὲς ἐκ Καρολουπόλεως ἐφηντίστησαν
νὰ παύσωσι τὸ δρᾶμα τοῦ Κόμητος Δεκομίγγου. Ἀγ-
γέλεται ἡ παράστασις καὶ πληθὺς θεατῶν συρρέουσιν
εἰς τὸ θέατρον σκοπεύοντες οἱ πλεῖστοι νὰ συρίξωσι
τούς ἡθοιοὺς οὗς ἔκρινον τολμηροὺς πρὸς πα-
ράστασιν δράματος, ὅπου τὸ παθητικὸν ἀπαιτεῖ πολ-
λὰ καὶ μεγάλα προτερήματα ὑποκριτῶν. Ὅπως ἂν ἦν
τὸ προκαύχημα ὑψώθη, καὶ εἰς τῶν ἡθοιοῦν προσερ-
χόμενος· «Κύριοι! λέγει, μετὰ δυστάρεσκέιάν μας σὰς
εἰδοποιούμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παύσωμεν τὸ
προαγγελθὲν δρᾶμα· εἰς τῶν συναδελφῶν ἡλῶν ἐπι-
φορτισμένοι· τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἡσθνήσεν αἰφνι-
δίως· διὰ ν' ἀποτίσωμεν ὅμως τὰς πρὸς ὑμᾶς ὑπο-
χρεώσεις ἡμῶν, θὰ παραστήσωμεν κωμωδίαν ἐπιγρα-
φομένην, τὸ ἀπατηθὲν Κοινόν.» Οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ
ἐπαρχιώται χειροκροτοῦσι καὶ ἀναμένουσι τοὺς ἡθο-
ιοὺς τῆς νέας κωμωδίας· ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐμφανί-
ζονται. Τὸ ἀεροκτῆριον ἀνυπομονεῖ· ἀξιωματικὸς δέ
τις Γάσκων ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰσδύει εἰς
τὰ ἡμίσκελη καὶ ἀναζητεῖ . . . μάτην τοὺς ὑποκρι-
τάς. Ἀν' ἀνευρίσκει μάλιστα οὐδ' ἔλχος αὐτῶν ἐπι-
στρέφει τότε ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κράζων ζωηρῶς πρὸς
τὸ ἀεροκτῆριον. «Τὴν ἐπάθκαμεν, λέγει, Κύριοι! τὴν
ἐπάθκαμεν.—Καὶ τί ἐπάθκαμεν; ὑπολαμβάνει τις ἐκ
τῆς Πλατείας.—Τὴν ἀπάταν, Κύριοι, καὶ χωρὶς διόρ-
θωσιν. Οἱ ὑποκριταὶ τῶν ἡλῶν λάσπη ἀπὸ τὸ στρατό-
πεδον.—» Πρὸς ταῦτα, οἱ μὲν παρὰ ποιοῦνται, οἱ δὲ
πρὸς ἀπλεστον ὠρμήθησαν γέλωτα.—Ἀπὸ τοῦ συμβάν-
τος τούτου ἐρωτῶσιν εἰρωνικῶς ἐν Καρολουπόλει τοὺς
ἀστούς· ἴδετε τὸν Κόμητα Δεκομίγγου;

ΧΡΥΣΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ.

Ἀπόσπασμα-ἐπιστολῆς ἐκ τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου.

. . . Εἶναι πολὺ ἀπατημένοι, σὰς βεβαιῶ, οἱ
νομίζοντες ὅτι δύνανται νὰ ἀποκτήσωσιν ἐνταῦθα χρυ-
σὸν ἀνευ τραχυτάτων κόπων καὶ μόχθων. Εἶναι κατὰ
τὸ ἥμισυ, καὶ ἐτι ὀλιγώτερον, ἐπιμοχθος ἢ ἐργασία
τῶν κατασκευαζόντων ὑπονόμου· ἢ θετόντων ὑδρα-
γωγεῖα ἢ ἀεραγωγεῖα ὑπὸ τὰς ὁδοὺς τοῦ Νεοβορά-
κου. Οὐδεὶς ἐρχόμενος· ἐδῶ διὰ νὰ ἐξορύξῃ χρυσὸν
δύναται νὰ ἐπιτύχῃ, ἂν δὲν ἦναι ἱκανὸς νὰ σκάψῃ
τὴν ἡμέραν, τοῦλάχιστον θξ ἁλάκους, ἰσομεγεθεῖς τοῖς
τάφοις, νὰ ὑπορέσῃ ἀνευ βλάβης τῆς υγιείας του ψι-
χρὸν λουτρὸν ἀνὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐνῷ ἐργά-
ζεται καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἄρθρον ἰδρώτα. Δὲν ἔθε-
λιν εἶναι κακὸν σχέδιον, νὰ γυμνασθῇ τις, ἐπὶ δύο